

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 006344 13 K
Bihać, 10.maj 2013.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 006344 13 Kž od 04.11.2015.
godine presuda ukinuta i predmet vraćen
prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Hergić Ernese i Delić Deliste, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 006344 13 K, koji se vodi protiv optuženog Beganović Redžepa sina M. iz C., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave od 10.05.2013.godine u prisutnosti zamjenika glavnog kantonalnog tužioca USK Bihać Felić Nazifa, optuženog Beganović Redžepa i njegovih branioca po izboru Veladžić Hasana i Bajramović Alage advokata iz Bihaća donio je i istog dana u prisutnosti stranaka javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **BEGANOVIĆ REDŽEP** zv. „Redžo“ sin M., i majke N., rođene A., rođen 01.10.1966.godine u mjestu Č. općina C. gdje i privremeno boravi sa boravištem u K.D. na adresi ..., JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanin ... i ..., po zanimanju automehaničar, trenutno penzioner, pismen sa završenom SSS, razveden, otac dvoje djece, srednjeg imovnog stanja, nalazi se na slobodi.

K r i v j e,

Što je:

Kršeci pravila međunarodnog prava sadržana u IV.Ženevskoj konvenciji o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.augusta 1949.godine, Dopunskog Protokola o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba uz navedenu Konvenciju, za vrijeme oružanog sukoba u RBiH između Armije RBiH i tzv. Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“, kao pripadnik IV brigade tzv. Narodne odbrane Autonomne Pokrajine „Zapadna Bosna“ postupao suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava kršeci odredbe člana 3. stav 2. tačka d) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.augusta 1949.godine a u vezi sa članom 4. stav 1. i 2. tačka d) Protokola 2. uz navedenu Konvenciju tako što je:

Dana 13.12.1993.godine zajedno sa K.H. koji je u međuvremenu umro i Č.A., trenutno nedostupnom državnim organima oko 02:00 sati došao putničkim motornim vozilom marke „Renault 9“ pred porodičnu kuću Č.F. u Š. općina C., znajući da je njegov sin Č.E. zv. „K“ bio tada pripadnik 5.Vorpusa Armije BiH, vodeći sa sobom tada desetogodišnjeg Č.H. iz istog mjesta u namjeri da pozove Č.F. i da im ovaj otvori ulazna vrata kuće ušao u kuću Č.F. skupa sa Č.A., držeći malodobnom Č.H. pištolj uperen u glavu, te je Č.A., drškom pištolja više puta udario po glavi Č.F., da bi ga potom na silu izveli iz kuće zajedno sa njegovom tada maloljetnom kćerkom Č.E., rođenom ... godine te ih zajedno sa Č.H., smjestili u vozilo i dovezli do kuće Č.S., F. brata u istom naselju iz čije kuće su izveli drugu F. kćerku tada maloljetnu Č.M., rođenu ... godine, te kada su vidjeli da u vozilu nema dovoljno mjesta za sve iz vozila su istjerali F. oduzimajući mu prethodno novčanik i 50 DM te udarajući ga nogama i rukama po tijelu dok je cijelo vrijeme K.H. sjedio u vozilu na mjestu suvozača a nakon svega krećući se i prolazeći pored kuće u kojoj je stanovao Č.H. ovog istjerali iz vozila a maloljetne Č.E. i Č.M. odvezli u pravcu naselja T. općina C., te na jednom dijelu puta nakon zaustavljanja vozila B.R. je izveo maloljetnu Č.M. iz vozila nakon čega je prisilio da mu drži polni organ u ruci pri čemu joj čvrsto stiskajući grudi a potom strgao gornji dio njene odjeće te poderao dimije u namjeri da s njom ostvari polni snošaj da bi je u jednom trenutku daljeg seksualnog zlostavljanja spasio K.H., prijeteći B.R., da će ga ubiti ukoliko nastavi sa daljim zlostavljanjem maloljetne Č.M., dok je za to vrijeme u vozilu ostao Č.A. sa maloljetnom Č.E. koju je nakon teškog seksualnog zlostavljanja prisilio na seksualni odnos a nakon svega opisanog maloljetne Č.E. i Č.M. u toku noći odvezli njihovoj kući u naselje Š. općina C.

Dakle, kao pripadnik Narodne odbrane tzv. Autonomna Pokrajina „Zapadna Bosna“ kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u RBiH nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu i pokušao silovati jednu žensku osobu.

Čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Pa se na osnovu istog zakonskog propisa uz primjenu odredbe člana 41. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) GODINA .

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ optuženom se u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru od 30.12.1993.godine do 20.04.1994.godine te od 21.08.2012.godine do 18.09.2012.godine.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku FBiH oštećena T. rođena Č.M., te porodica Č.F. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku FBiH optuženi se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.467,70 KM te da plati na ime paušala iznos od 400,00 KM sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću optužnicom broj T01 0 KTRZ 0007263 11 od 27.12.2012.godine optužilo je Beganović Redžepa zv.“Redžo“ sin M., da je u vremenu i na način činjenično opisan u dispozitivu optužnice počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Optužnica je dana 03.01.2013.godine potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje.

Dana, 04.02.2013.godine na zapisnik kod ovog suda kod sudije za prethodno saslušanje optuženi se izjasnio da nije kriv povodom optužnice koja mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

U toku dokaznog postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći dokazi:

Saslušani su slijedeći svjedoci: Č.H. sin O. iz Š. općina C., Č.R. kći I. iz Š. općina C., M.S. kći H. iz K. općina C., Z.E. sin J. iz O., A rođena Č.E. kći F., B.K. općina C., T. rođena Č.M. kći F., Š.P. općina C., K. dr. S. sin S. iz V.K., te saslušani su vještaci Okanović dr.Evresa iz Velike Kladuše i Jakovac mr. Ivanka iz Bihaća te pročitani zapisnik o saslušanju svjedoka Č.F. od 22.05.2006.godine dat u Kantonalnom tužilaštvu u Bihaću a koji svjedok je umro 2007.godine.

Na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći materijalni dokazi:

Uložen je u spis izvod iz matične knjige umrlih broj 03-13-139/2011 od 29.12.2011.godine na ime K.H., izvod iz matične knjige umrlih broj 03-13-42/12 od 26.12.2012.godine na ime Č.F., akt Doma zdravlja V.K. od 13.12.1993.godine na ime Č.M., akt Doma zdravlja V.K. od 13.12.1993.godine na ime Č.E., nalaz i mišljenje vještaka Okanović dr.Evrese za oštećenu T. rođenu Č.M., nalaz i mišljenje vještaka Jakovac mr. Ivanke za oštećenu T. rođenu Č.M. i A.rođenu Č.E., fotoalbum od 17.11.2010.godine, Odluka o proglašenju ratnog stanja („Sl.list RBiH“ broj 7/92), Odluka o ukidanju ratnog stanja („Sl.list RBiH broj 50/95) i izvod iz kaznene evidencije za optuženog, akt PU SJB V.K. o saslušanju K.H., koji je sačinio svjedok Z.E., koji je u to vrijeme bio krim.inspektor u PS V.K., te akt MUP B.ć broj 05-7/03-6-211/13 od 11.03.2013.godine u prilog kojeg akta je fotokopija fotografije K.H.

Optuženi nije iznosio svoju odbranu, ali je koristio mogućnost i pravo te dao iskaz u svojstvu svjedoka.

Na prijedlog odbrane saslušani su svjedoci T.N.sin I. iz V.K., Č.F. sin A. iz V.K., dok je svjedok D.O. zv. „O“ iz C. saslušan u svojstvu svjedoka po odluci predsjednika vijeća, te su od strane odbrane uloženi u spis kao materijalni dokazi odnosno pročitani je iskaz koji je dao u svojstvu osumnjičenog Č.A. zv. „P“ istražnom sudiji Osnovnog suda u V.K. A.Đ., pod brojem Kri- 62/93 od 30.12.1993.godine zatim uloženo je u spis pismeno kojeg je dostavio istražni sudija A.Đ., kao vanraspravnom vijeću Općinskog suda u V.K. u vidu prijedloga za

produženje pritvora osumnjičenima Č.A. i Beganović Redžepu te je navedeni prijedlog pročitao, te su uložena rješenja o ekstradicionom pritvoru i pritvoru koji je optuženi proveo nakon ekstradicije.

Optuženi na glavnom pretresu nije iznosio svoju odbranu s tim što je koristio mogućnost da da iskaz u svojstvu svjedoka, ali je optuženi u istražnom postupku koji je vođen u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine i to pod brojem T020 KTRZ 0000347 06 protiv osumnjičenih Č.A. i drugih u svojstvu osumnjičenog u prisutnosti branioca Veladžić Hasana dao iskaz tužiocu Tužilaštva BH Čorlija Dragana, te je Kantonalno tužilaštvo u Bijaču zapisnik o saslušanju osumnjičenog Beganović Redžepa koji zapisnik je potpisan od strane osumnjičenog Beganović Redžepa, zatim od strane branioca osumnjičenog Veladžić Hasana te od strane tužioca Čorlija Dragana uloženo u spis ovog suda.

Ovaj sud je u smislu odredbe iz člana 296. stav 2. ZKP FBiH savjesno cijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima a sve to u smislu načela slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH pa je na osnovu takve ocjene odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Kantonalno tužilaštvo u Bijaču optužnicom činjenično je opisalo radnje koje se optuženom stavljaju na teret s tim da je pravo kvalifikovalo navedene radnje kao izvršenje krivično djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ te ovaj sud u konkretnom slučaju prihvata ovakvu pravnu kvalifikaciju a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja radnji ovog krivičnog djela koje se optuženom stavljaju na teret na snazi bio preuzeti Krivični zakon bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva inkriminira odredbom iz člana 142. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje pet godina ili smrtna kazna. Kako je u Aneksu I. Ustava bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1966.godine, te kad se uzme u obzir član 3. Evropske konvencije o zaštiti temeljnih ljudskih prava i sloboda te član 1. i 2. Protokola broj VI. uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtno kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira iz tog proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BH ne mogu izricati smrtnu kaznu te je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina pa je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravna ocjena navedene radnje izvršenja po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog zakona umjesto preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet predstavljalo bi kršenje načela zakonitosti.

Prihvatajući pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i to počinjenje nečovječnog postupanja prema civilnom stanovništvu i pokušaja silovanja jedne malodobne ženske osobe, kao jedne od alternativnih navedenih radnji izvršenja krivičnog djela i to kršenjem odredbe člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem jednog od načina kršenja u navedenoj tački a u samoj dispoziciji krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ naznačeno je: „ ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili

zdravlja : raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarodnjavanje ili prevođenje na drugu vjeru, prisiljavanje na prostituciju ili silovanja: ..., ili ko izvrši neko od navedenih djela“.

U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije te potrebno je odrediti se prema činjenju optuženog bilo u pogledu naredbi da se prema licima koja ne učestvuju u neposrednim prijateljstvima vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja ili slično ili činjenju neposrednog izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti optuženog Beganović Redžepa za ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ i to tako a je u inkriminiranom periodu postupao suprotno članu 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i to od 12.augusta 1949.godine a koji član glasi: „U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1. Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili zbog bilo kojeg drugog uzroka postupiće se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu , rođenju ili imovnom stanju ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i u buduće se zabranjuju u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalog i slijedeći postupci:
  - a) Povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu a naročito sve vrste ubojstva, osakaćenja, svireposti i mučenja
  - b) Uzimanje talaca
  - c) Povrede ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajući postupci
  - d) Izricanje i izvršenje kazni bez prethodnog suđenja i .....

Odredba člana 3. zajednički član 3.Ženevske konvencije iz 1949.godine i načelna odredba koja predviđa primjenljivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstva i karakter tih neprijateljstava uz određivanje svojstva zaštićenih osoba i navedeni minimum zaranjenih postupaka kojih se potpisnici Konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarjem ili međnarodnom a bila je važeća zavrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti. Kod tumačenja navedene odredbe jasno je da nije neophodno da počinitelj zna ili da namjerava da krši međunarodne norme već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Nije sporno da je u periodu vremena koje je označen u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije Republike Bosne i Hercegovine (Armije BiH) i snaga Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (APZB) i to na području općine V.K., C. i šire. Navedene činjenice sud je utvrdio iz iskaza većine saslušanih svjedoka koji su se o toj činjenici izjašnjavali a također i na osnovu odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjednika RBiH od 08.04.1992.godine koja je stupila na snagu odmah te odluke o proglašenju ratnog stanja od 20.07.1992.godine te na osnovu iskaza saslušanih svjedoka , na osnovu iskaza optuženog koji iskaz je dao u svojstvu svjedoka, na osnovu iskaza svjedoka D.O. zv. „O“ koji je potvrdio da je optuženi i Ć.P., da su bili

pripadnici narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna , na osnovu iskaza svjedoka Č.F., na osnovu iskaza svjedoka Z.E., a također nije sporno da su upravo optuženi i Č.P. postupali prema oštećenima u prvom redu Č.F., a potom malodobnim oštećenima na način kako je to naznačeno u samoj optužnici i kako to prihvata ovaj sud u presudi isključivo iz razloga što je sin Č.F., Č.E. zv. „K“ bio pripadnik V.Korpusa Armije BH sa kojim formacijama je Narodna odbrana AP ZB bila u sukobu.

Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. Ženevske konvencije naznačeno je prema osobama koje ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevajući tu pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode i slično.

Saslušani svjedoci u potpunosti potvrđuju da je Č.F., koji se kritičnog dana nalazio u svojoj kući bio civil, da nije bio pripadnik oružanih formacija, da je isti zatečen u svojoj kući na spavanju u ranim jutarnjim satima te prema istom je postupano na način kako je to naznačeno u samoj presudi nakon što je, izveden iz svoje kuće skupa sa svojom malodobnom kćerkom Č.E., te sud bez dvojbe zaključuje da je u kritično vrijeme Č.F., bio isključivo civil. U odnosu na malodobne Č.E. i Č.M. s obzirom na njihovu dob i uzrast sud zaključuje da su bili civili odnosno djeca a također i u odnosu na Č.H., s obzirom na uzrast da se radilo o desetogodišnjem dječaku isti je kao takav djete i bio je civil.

Vežan za svojstvo optuženog saslušani svjedoci su izjavili da su isti bili uniformisani kritičnog dana dok ostali saslušani svjedoci i materijalni dokazi ukazuju da su optuženi bili pripadnici Vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna. Takvu činjenicu potvrđuje i optuženi Beganović Redžep u svom iskazu datom u svojstvu osumnjičenog pred nadležnim tužiocem Tužilaštva BH i to u prisutnosti svog branioca Veladžić Hasana i to na način da je tužilac Tužilaštva BH ispitao Beganović Redžepa u svojstvu osumnjičenog te je optuženi tada u svojstvu osumnjičenog u prisutnosti branioca istakao da je on sredinom 1992.godine bio mobilisan u 101.brigadi Armije BH gdje je bio do novembra mjeseca 1993.godine a kada je formirana AP ZB koju je vodio Fikret Abdić da su krajem oktobra otpočele borbe između jedinica AP ZB i V.Korpusa te da su njega početkom novembra zarobili pripadnici Narodne odbrane odveli ga u Veliku Kladušu te je on odmah dobrovoljno pristupio u redove Narodne odbrane te je bio pripadnik 4.brigade kojoj je komandant bio izvjesni K. Ističe dalje u svojoj odbrani da je odmah neposredno nakon pristupanja Narodnoj odbrani AP ZB bio ranjen te da je proveo na liječenju 10 – 15 dana a vezano za kritični događaj u svojoj odbrani je naveo da se sjeća da je kritične večeri bio u V.K. skupa sa Č.A. zv. P., te da im se pridružio K.H. zv. C., te da je Č.A. također bio pripadnik 4.brigade dok je K.H., bio pripadnik policije te da su kritične večeri sva trojica imali na sebi vojničke uniforme te nakon što su popili nekoliko pića, da je Č.A. predložio da pođu u mjesto T. u zgradu škole gdje je bila komanda brigade kako bi podigli plate što su oni i učinili te po dolasku u mjesto Š. nekoliko kilometara prije mjesta T. primijetili su u prizemlju jedne kuće, prodavnicu u kojoj je gorilo svjetlo. U svojoj odbrani je dalje istakao da je vozilom upravljao Č.A. zv. P., da se on nalazio na mjestu suvozača a da je K.H. zv. C., sjedio pozada te po dolasku pred tu prodavnicu da su A. i H. izašli iz vozila u namjeri da kupe alkohola lupali na vrata nakon čega je iz kuće izašla žena, jedan dječak i jedna djevojčica te je A.,ženu pitao koje ta djevojka i dobio je odgovor da je to K. sestra te nakon toga da su A. i H. naredili toj djevojčici i dječaku da pođu sa njima do K. kuće te nakon vožnje negdje oko jednog kilometra A.i H. su izašli iz vozila, djevojčica i dječak su izašli iz vozila i otišli su u kuću a da je on ostao sam u vozilu te nakon nekih 10 – 15 minuta iz kuće su izišli taj dječak, djevojčica i još jedna djevojka odnosno djevojčica A. i H., a da se on cijelo vrijeme nalazio u vozilu sjedeći na mjestu

suvozača, potom su se uputili prema kući tog dječaka nakon čega ga je H., istjerao iz auta te nakon nekih vožnje od 200 metara od teče Č.A. je zaustavio vozilo a nakon čega je K.H. iz auta izveo djevojčicu koju su prethodno izveli iz kuće gdje je bila prodavnica. Ističe da je on čuo da je H., vikao na djevojčicu i vikao ko ima pare i da je sa iste čupao gornji dio odjeće a da je djevojčica vrištala a da je on govorio H. „pusti C., djete idemo“ međutim, nekih 10-15 minuta H., je i dalje ne obazirući se na njega „čeputao odjeću“ od te djevojčice u predjelu grudi odnosno gornjeg dijela tijela te je on vidio da je odjeća bila potrgana. Ističe da je izišao iz vozila te da je za to vrijeme Č.A., sa mjesta vozača prešao pozada vozila gdje je sjedila ta druga djevojčica te da je on čuo da je iz vozila dopirala vriska djevojčice vidio je da se vozilo ljulja pa je zaključio da je Č.A., napastovao tu djevojčicu koja je ostala u autu. Vidio je da su obadvije djevojčice bile uplakane te su se onda uputili njihovoj kući. Dalje u svojoj odbrani ističe da je on u to vrijeme kritičnog događaja imao crnu kosu da je bio težine negdje oko 100 kg, da je nosio brkove koji su bili oboreni prema donjoj vilici i bili su crni. Istakao je u svojoj odbrani da je H. bio negdje njegove konstrukcije nešto niži od njega, imao je crnu kosu i crne debele brkove- U svojoj odbrani je dalje istakao da kritične noći nije vidio oca od navedenih djevojčica niti je prema istom upotrebljavo bilo kakvu fizičku silu. U svom iskazu je kategoričan da kritične večeri D.O. zv. O. nije bio sa njima te da je on istog poznavao od ranije i siguran je 100% da kritične večeri D.O. zvani O. sa njima nije bio.

U svom iskazu svjedok Č.H. koji je rođen ....godine i u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao je deset godina iskazuje da je optuženi i prije kritičnog događaja dolazio do njegove kuće gdje je on skupa živio sa svojom majkom pošto mu je otac kao pripadnik V.Korpusa bio odsutan i nije se nalazio na tom dijelu odnosno kod kuće jer je taj dio bio pod kontrolom pripadnika Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, te su optuženi i druga osoba po nadimku P., često dolazili kod njega kući maltretirali njegovu porodicu, odnosili im neke stvari iz kuće, a sve to iz razloga što je njegov otac O., bio pripadnik V.Korpusa te kritične večeri su također optuženi kojega je on već upoznao zbog ranijeg maltretiranja i za kojeg je znao da se zove Redžo a za ovog drugog znao je da se zove P. nakon što je probudio cijelu porodicu i pošto se tu na spavanju kod njih nalazio mlađi brat od Č.E. zv. „K.“ sin Č.F. po imenu N., te kada je kritične večeri upravo optuženi Redžep saznao da N., koji je u to vrijeme imao 14 godina je brat od Č.E. zv. K. istog je ošamario a zatim odveo u auto kako bi im pokazao kuću u kojoj živi on sa roditeljima odnosno u kojoj živi Č.F. otac od Č.E. zv. K., međutim u momentu kad se Redžep ponovo vratio N., je uspio pobjeći iz vozila tako da je Redžep njega natjerao odnosno odvuкао do auta i to u isključivoj namjeri da im pokaže gdje je kuća Č.F., te je on njima to i pokazao odnosno odveo ih do kuće a svjedok potvrđuje da je optuženi u ruci imao pištolj i da je upravo optuženi taj koji je vozio te svjedok decizno tvrdi da je optuženi u jednoj ruci držao pištolj a drugom rukom da je držao volan te da su na takav način došli do F. kuće te po dolasku do kuće Č.F. oni su njemu naredili da on zove F., da se otvore vrata što je on učinio te je vrata otvorio F. otac te su oni tada ušli u kuću i to Redžo, P., i on a da je treća osoba koju on nije poznavao ostala da sjedi u autu te kada su ušli u kuću da su vidjeli da Redžo i P., iz kuće izvode Č.F., a također i njegovu kćerku E. koja je u to vrijeme bila negdje njegovog uzrasta negdje između 10 i 12 godina te Č.F. i njegovu kćerku E. i njega stavljaju u auto i voze ih niz neki put negdje oko 50 metara do jedne kuće gdje su zaustavili auto te je optuženi tada udario drškom pištolja F. u glavu i to tokom vožnje ili je auto stajalo ali uglavnom dok su bili u autu te kada su došli do kuće Č.S., te su u tu kuću ušli ponovo Redžep i P. te su u navedenoj kući zatekli Č.M. koju su na silu uzeli i povelili sa sobom a u kući nije bilo Č.S. koji je tu veče bio na straži te njegovu djecu nisu dirali a znali su da je Č.M. kći F., jer je ista bila na noćenju kod svojih rođaka tj. kod kćerke od S., te nakon izlaska iz kuće Č.S., sjedaju u auto on i M. a F. ostaje vani gdje su ga Redžep i P. tukli a on je to mogao vidjeti jer je bila vidna noć bilo je snijega i vidio je da je F. oboren na zemlju, da su

ga tukli i nogama i slično te je on ostao ležati iza njih a oni su sjeli u auto i krenuli dalje te potom su njega odvezli do njegove kuće a ističe da je on cijelo vrijeme bio u pidžami i bio je bos pošto je u momentu kad su ga izveli iz kuće spavao faktički da su i njega pokupili iz kreveta te svjedok u konkretnom slučaju potvrđuje da on nije znao kako je Redži i P., pravo ime tek naknadno kad je došao na glavni pretres i tokom istrage ali uglavnom iste je zapamtio od ranije po dolasku pred njegovu kuću i uglavnom svi su ih znali kao Redžo i P., dok ovu treću osobu nikad ranije nije vidio ne zna kako se zove i ne može se sjetiti kako su joj se obraćali.

U svom iskazu datom u Kantonalnom tužilaštvu USK bihać dana 22.05.2006.godine Č.F., koji je u međuvremenu umro i čiji je iskaz pročitao na glavnom pretresu te na čitanje navedenog iskaza stranke u postupku nisu imale primjedbi jer je uložena i izvod iz matične knjige umrlih za Č.F., isti je naveo da je početkom rata bio u svojoj kući skupa sa ocem Č.J., te da je od 22.11.1994.godine bio pripadnik 517.brigade Armije BH a da su njegova dva sina bili pripadnici 5.Korpusa a jedan sin mu je bio pripadnik VII.Korpusa te da nakon što su 02.12.1993.godine u Š., upale snage Narodne odbrane APZB više puta su ga pripadnici Vojne policije nasilno dolazili u njegovu kuću bez bilo kakvog naloga tražili naoružanje, vršili pretres kuće te kad nebi ništa našli uvijek su mu prijetili i psovali. Istakao je da je 12/13.12.1993.godine oko 02:00 sata zaustavilo se auto ispred njegove kuće odnosno kuće njegovog oca gdje su se tada nalazili njegov otac J., njegova supruga R., te njegova djeca Č.E., tada stara 14 godina, Č.I., star 9 godina i Č.R., stara 6 godina i čuo sam da neko ispred kuće viče kako bi se vrata otvorila te je njegov otac J., otvorio vrata te su u kuću ušla dva uniformisana vojnika koji su ispred sebe vodili odnosno držali za ruku Č.H. sina O., starog negdje oko 9 godina te je tom prilikom vojnik koji je vodio H., držao u njega uperen pištolj tj.cijev pištolja bila mu je tačno pod bradom a taj vojnik je bio veoma razvijen tamnolute kose sa brkovima a za njim je išao drugi vojnik srednje građe plavo smeđe kose donekle proćelav te ga je ovaj drugi vojnik tj. plavosmeđe kose udario dva puta drškom cijevi od pištolja dok je on ležao potom ga počeo psovati , vrijeđati te ga pitao gdje je njegov sin K., a radilo se o njegovom najstarijem sinu Č.E. zv. K., koji se tad nalazio negdje na položajima kao pripadnik 5.Korpusa te mu je on odgovorio da se njegov sin K., nalazi negdje u V.Korpusu a ne zna tačno gdje a nakon toga je ovaj krupniji vojnik počeo ga psovati i pitati gdje su mu kćeri te je tada izašla iz sobe njegova žena i rekla da su sva djeca malodobna i da nemamo odrasle kćerke i pitajući ga zašto će mu kćeri a ovaj vojnik je odgovorio da ih j... te je tad naredio da njegova kćerka Č.E., koja je u to vrijeme imala 14 godina i on da izađu iz kuće te su oni izašli i to prvo ovaj krupniji crni vojnik i kćerka , on za njima a ovaj svjetliji vojnik je izašao iza njih te su ispred kuće zatekli vozilo reno boje trule višnje, potom su ovi vojnici otvorili zadnja vrata on je sjeo na lijevu stranu do njega Č.H., a zatim njegova kćerka E., a do njih je sjeo ovaj vojnik plave kose proćelav. Krenuli su nekih 100 metara do kuće njegovog brata Č.S., te su uz put tražili da im preda sve što ima kod sebe i on je izvadio novčanik a prethodno mu je prije nego što će krenuti njegov otac dobacio kaput te je on u novčaniku imao 50 njemačkih maraka te kada su došli pred kuću njegovog brata ponovo je izašao ovaj crni vojnik sa brkovima ušao u kuću njegovog brata te je on tad vidio da u auto dovode njegovu drugu kćerku Č.M., tada staru 12 godina koja je tom prilikom noćila kod djece od njegovog brata, te kada su vidjeli da nema dovoljno mjesta ovaj crni vojnik sa brkovima je pitao ovog drugog vojnika svjetlije kose šta da uradi sa njim a ovaj mu je odgovorio da ga trebaju ubiti i opsovao mu majku te ga je iz automobila udario šakom i tom prilikom ga oborio na zemlju a onda su ga njih dvojica nastavila tući i nakon što su ga izudarala vozilo je krenulo dalje. Nakon što se malo pridigao uspio se vratiti kući a nakon toga je otišao u SJB Š. da prijavi ovaj događaj te nakon što se vratio nakon protoka nekog vremena njegova žena dovela je kući njegove kćerke E. i M., te su kćerke tad vratile novčanik

u kojem nije bilo 50 maraka a tada mu je žena rekla da kćerke moraju doktoru ali mu nije rekla zbog čega te su otišli u ambulantu Š., te sa bolničarkom M.S., i sanitetskim vozilom u V.K., nakon čega mu je kasnije žena rekla da je E. silovana, da je M. dobro ali da je i nad njom pokušalo se izvršiti silovanje. Dalje, ističe da je 13. ili 14.12.1993.godine došla pred njegovu kuću krim.policija koja je tad uzela izjavu od njegovih kćerki te nakon 3-4 dana opet je došla krim.policija te su saopštili da su uhvatili počinioce ovog krivičnog djela te su oni tada skupa sa E. i M. otišli u V.K. u D. gdje su ih uveli u logor gdje je bilo mnogo civila a potom su u jednoj prostoriji postrojili osam muškaraca u vojnim uniformama te da je on prepoznao ovog crnog vojnika sa brkovima a nakon izvjesnog vremena prepoznao je ovog sitnijeg vojnika nešto svjetlije kose što su kasnije potvrdile i njegove kćerke. Tom prilikom da se krupniji vojnik sa brkovima zove Beganović Redžo da je iz C., a drugi se zove Č.A. zv. P. također iz C.

U svom iskazu datom na glavnom pretresu od 14.03.2013.godine Č.R., je istakla da je ona početkom rata živjela u mjestu Š. u kući svog svekra Č.J. i tu su još pored J. živjeli njen muž Č.F. te njena djeca dok su njena dva sina i pastorak E. zvani K. nalazili sse u Armiji BH te da su u decembru 1993.godine Š. zauzeli pripadnici Narodne odbrane tzv. AP ZB te su pripadnici AP ZB često dolazili u njihovu kuću zato što su znali da su njihovi sinovi pripadnici Armije te su njih vrijeđali i nazivali iz kontrašima. Ističe da nakon 10-12 dana od ulaska Vojske AP ZB u Š., negdje oko 02:00 sata ujutro u kuću upala nasilno dva pripadnika Narodne odbrane koji su bili naoružani pištolja i imali su inifrome i pred sodom su tjerali Č.H. sina O. koji je tada imao 9 ili 10 godina i istom su držali pištolj pod ustima te kad su ušli pitali su jeli to K. kuća te su tražili da njihove kćerke pođu sa njima te je jedan od tih vojnika uzeo njenu kćerku E. za rame koja je tada imala 14 godina i rekao je da ona ide sa njima te da je ona tom prilikom plakala i pitala gdje je vode a jedan od vojnika krupnije građe i crnolut rekao je „vodimo je da je j...“. Ističe da su njenog muža tukli pištoljem po glavi a potom su ih stavili u auto i negdje odvezli. Ona je tad pobjegla do komšinice Č.R. i pred jutro se vratila kući te je tu zatekla svog muža te je vidjela da na glavi ima krvavu ranu od udaraca. Muž joj je tom prilikom rekao da su došla djeca i ona je vidjela da su obje kćerke pocijepane i mokre a primijetila je da M. nema džempera na sebi te joj je tom prilikom rekla da je E. silovana te su oni tad otišli kod doktora u ambulantu u Š. koji doktor im je dao uputnicu za bolnicu u V.K. te su otišli u pratnji bolničarke M.S. do doktora K.S. koji je pregledao njene kćerke te je za mlađu E. rekao da je silovana i tom prilikom joj dao dvije potvrde a usput dok su se vraćali njoj je M.S. bolničarka rekla da pripazi na E. jer bi ista mogla ostati trudna međutim kada su došli ponovo u Š., tada je F. policajac H.P., oduzeo im navedene potvrde. U svojoj izjavi dalje navodi da je to jako puno ostavilo posljedica na njene kćerke.

U svom iskazu A, rođena Č.E. kći F. istakla je da je kritične večeri tačnije u decembru mjesecu 1993.godine u jutarnjim satima negdje oko 02:00 sata s tim da se datuma ne sjeća u njenu kuću nasilno su ušla dva vojnika Narodne odbrane AP ZB te tražili njenog brata Č.E. zv.K. koji je tad bio pripadnik V.Korpusa i negdje se nalazio na položaju a tom prilikom su njenog oca F., tukli a njoj su naredili da krene sa njima. Sa sobom su tada doveli i jednog dječaka njihovog komšiju Č.H., kome su držali pištolj pored usta. Istakla je da su njih izveli nasilno vani stavili u auto i to tog dječaka Č.H., njenog oca i nju, a zatim su došli do kuće njenog strica Č.S., gdje je jedan od vojnika izišao iz auta te iz kuće njenog strica izveo njenu mlađu sestru M. koja je tu bila na noćenju te su tada iz auta istjerali njenog oca F. i tukli ga te su ga tu ostavili a kada su došli do kuće Č.H., i njega su istjerali iz auta te su krenuli dalje prema naselju T. Na jednom dijelu puta gdje nema kuća vozač je zaustavio auto te jedan od vojnika koji je bio krupniji crn i imao je brkove izišao je iz auta i izveo njenu sestru M. Ovaj drugi vojnik sitnije građe nešto viši smeđe kose sa kojim je sjedila na zadnjem

sjedištu tad je nju pitao jesili se ikad j.... Nakon što je ona u strahu odgovorila da nije tad joj je odgovorio da će to sada biti i da će joj biti prvi put te joj naredio da se skinu. Istakla je da se strašno bojala pa se skinula a zatim je počeo i on da se skida te je ona cijelo vrijeme plakala nakon čega je ovaj vojnik ugrizao za dojku te je ona plakala i vrištala a vozač automobila je ovom vojniku govorio da ne bi trebao da je dira te bi je trebao pustiti na što se ovaj nije obazirao te je nastavio sa svojim radnjama i tom prilikom je na silu imao sa njom spolni odnos te je ona cijelo vrijeme plakala jer je osjećala jaku bol i jak strah. Ističe da je ona nakon izvjesnog vremena se obukla a zatim iz obližnje šumice pojavila se njena sestra M., i ovaj drugi vojnik. Ističe da je sestra također plakala i bila je sva raščupana i prljava i nakon što su svi sjeli ponovo u auto da su nastavili vožnju prema mjestu T., zatim se na proširenju autobuske stanice okrenuli i vratili nazad te kada su došli ispred njenog strica S., odakle su nju na silu odveli tada su njima dvjema naredili da izađu. Ističu da su njih dvije potom pješice došle kući a njena sestra M., ispričala je njihovoj majci R. šta se desilo a potom u jutarnjim satima u pratnji svoje majke otišle su u ambulantu u mjestu Š., a potom su vozilom hitne pomoći odvezene u Dom zdravlja u V.K., gdje je njih obadvije pregledao ginekolog koji je njihovoj majci R., dao potvrdu u kojoj je pisalo da je ona silovana te kada su se vratili u Š. neki vojnih ih je dočekaio pred ambulantom i njenoj majci oduzeo nalaze koje je napisao doktor u V.K.. U svom iskazu je istakla dalje da su nakon nekoliko dana išli u V.K. na prepoznavanje i ona je sa sigurnošću prepoznala ovog crnog vojnika a potom je nakon izvjesnog vremena prepoznala i ovog vojnika koji je nju silovao. U vrijeme izvršenja krivičnog djela imala je 14 godina. Dalje je istakla da je doživjela jako velike traume povodom ovog kritičnog događaja o čemu je detaljnije pričala psihologinji Jakovac Ivanki.

U svom iskazu svjedok T. rođena Č.M. kći F. je istakla da se ona sjeća događaja iz 1993.godine koji se desio u mjesecu decembru ali se datuma tačno ne sjeća te daje kritične noći spavala u kući svog strica Č.S. i družila se sa svojom stričevkom E., koja ju je i pozvala da kod nje spava te po njenoj procjeni kada je prošla ponoć da su oni začuli da neko lupa na vrata i nakon što su otvorili vrata neki vojnici ispred vrata od njene strine Š., su tražili da ista nju izvede iz kuće i obraćali joj se sa ružnim riječima te dozvolili su joj da obuče dimije i džemper crno bijele boje te tom prilikom jedan vojnik koji je bio visok krupan i imao je brkove bio u uniformi i imao pištolj je nju poveo do auta i odmah je tražio da ga zagrli. Tada je vidjela svog oca koga su izbacili iz auta a nju ubacili na zadnje sjedište gdje je ugledala sestru E. i Č.H. koji je u to vrijeme imao negdje devet ili deset godina te još jednog vojnika sve na zadnjem sjedištu a taj vojnik je bio mršav, visok imao je izbrazdano lice, kosa mu je bila smeđa i bio je u nekoj uniformi. Ističe da su odatle krenuli dalje prema kući Č.H. u pravcu sela D.C., dok je njen otac F., ostao na mjestu gdje su nju ubacili u auto a po dolasku ispred kuće Č.H., koji je sjedio pored nje, njene sestre i ovog vojnika H., su istjerali iz auta a oni su nastavili se voziti u pravcu naselja T., te u to vrijeme u autu su ostale njena sestra E. i ova trojica vojnika. Istakla je da u blizini naselja T., gdje nije bilo kuća vozilo se zaustavilo na cesti i tada je vojnik koji je vozio auto tj. krupni sa brkovima nju izveo iz auta a sestra E. je ostala u autu te taj vojnik krupni sa brkovima je nju odveo malo dalje od auta od ceste prema njivi desetak metara te je počeo dirati po cijelom tijelu i tražio je da ona dira njegove genitalije. Istakla je da se taj vojnik raskopčao izvadio polni organ i tjerao da ga drži u ruci a poslije toga joj je rastrgao dimije i uhvatio nju za genitalije te je ona jako vrištala nakon čega je treći vojnik koji je sjedio u autu na mjestu suvozača i koji do tad šetkao okolo rekao ovom vojniku koji je nju dirao „nemoj je više dirati ili ću te ubiti“ nakon čega je ovaj krupni vojnik sa brkovima koji je nju dirao prestao sa diranjem. Tada su prilazili autu i ovaj treći vojnik koji je nju u neku ruku spasio komentarisao je „onaj u autu rasturi onu malu“. Istakla je da u momentu kad su ušli u auto na zadnjem sjedištu zatekla je sestru E., koja je bila obučena i koja je plakala ova trojica vojnika su sjela o istom rasporedu te su nastavili put prema T. ispred

neke kuće pored autobusnog stajališta su se okrenuli i vratili nazad u pravcu Š., te kada su došli do kuće njenog strica Č.S. tu su im naredili da izađu iz auta i oni su se udaljili vozilom a ona i njena sestra E., pješice su krenule prema svojoj kući koja je udaljena od kuće Č.S., nekih 100-tinjak metara. Dok su išle pješice od kuće Č.S., gdje su izbačene iz auta do svoje kuće ona je svoju sestru E., pitala da li te je vojnik silovao a E. joj je odgovorila jeste i više poslije o tome nisu pričale. U jutarnjim satima njihova majka R., ih je odvela u ambulantu u Š., kako bi ih doktor pregledao obadvije i tu ih je primio neki doktor kojeg su zvali M. a potom su ih kolima hitne pomoći odvezli u K., gdje su ona i njena sestra pregledane od strane ginekologa. Poslije pregleda doktor je majci rekao da je sestra E., silovana a da ona nije. Dalje je istakla da se sjeća da su na zahtjev policije ona, njena sestra E., majka i otac išli u V.K., u zatvor u D., na prepoznavanje te po dolasku tu su uvedeni u jednu veliku halu a ispred njih je bilo postrojeno deset vojnika te da je ona prepoznala dvojicu vojnika i to onog koji je nju napastovao i onog koji je napastovao njenu sestru a suvozača nije prepoznala. Kasnije je čula da je sestru silovao Č.A. zv.P. a da je onaj vojnik sa brkovima koji je nju napastovao zvao se Beganović Redžo.

Sud je sa posebnom pozornošću od svih saslušanih svjedoka i svjedoka čiji su iskazi pročitani cijenio posebno iskaz svjedoka Z.E., iz O., koji svjedok je u vrijeme kritičnog događaja bio raspoređen na poslovima krim.inspektora u V.K. a to iz razloga što je svjedok početkom rata 1992.godine kao apsolvent na Policijskoj akademiji u Z. pješice došao iz Republike Hrvatske u Bosnu i Hercegovinu i to u V.K. gdje se aktivno priključio u odbranu Bosne i Hercegovine te je u to vrijeme angažiran u Policijskoj stanici V.K. i to na poslovima krim.inspektora iz razloga što je već imao određena iskustva koja je stekao na Policijskoj akademiji u Z. Svjedok je istakao da je on kao krim.inspektor negdje krajem 1993.godine dobio informaciju da se na području Š., dogodilo silovanje te je trebao izvršiti određene predradnje odnosno kriminalističku obradu te utvrditi pojedinosti događaja te da je jedan broj informacija dobio od hitne medicinske službe te tragom tih informacija da su otišli do kuće jer su dobili informacije da su silovane sestre izvjesnog K. u Š., te po dolasku do hitne službe u mjestu Š., da su ih oni uputiti gdje bi se mogle nalaziti kuće oštećenih te da je on došao do kuće oštećenih i da se sjeća da su tu bile dvije maloljetne djevojčice i tu je bila njihova majka te da nisu naišli baš na najbolji prijem pošto su bili u uniformi te nakon što im je objasnio daje on krim. inspektor oni su ih nakon izvjesnog vremena pustili u kuću te je on pokušao razgovarati sa ovim djevojčicama koje su bile uplašene te je tad postupio na način da je skinuo uniformu tj. gornji dio ostao je samo u majici kako kod ovih djevojčica ne bi izazivao strah te je uspio sa istima razgovarati te je jedna od sestara davala neke informacije dok je druga bila jako potresena i nije mogla kvalitetno njemu kao istražitelju dati dobre informacije te su tom prilikom došli do informacija da su one odvezene sa vozilom koje je koristila jedna jedinica tzv. K. a da je to vozilo dužio neki od vojnika ili policajaca po imenu H., te je on kasnije uspio stupiti u kontakt sa tim H. i dobro ga se sjeća tj. sjeća se njegovog izgleda isti je imao debele, jake brkove specifično gustu jaku kosu, tamnoputo lice i bio je niži od njega te je bio pripadnik te jedinice zv.K. te je on sa njim razgovarao te je ovaj u prvi navrat nešto izvrđavao nije mu objasnio sve detalje a nakon izvjesnog vremena taj isti H., kojega je on zvao brko je pristao na razgovor te mu je tom prilikom rekao da je kritične večeri on bio pijan da je hodao po kafićima i ugostiteljskim objektima te da je našao izvjesnog P. i izvjesnog Redžu istih se sjeća po nadimcima koji su bili pripadnici jedinice Narodne odbrane kojom je komandovao neki K., te po njegovom sjećanju da su P. i Redžo pokupili neke dvije curice i da su ih silovali te je rekao da je jedan od njih dvojice bio sa jednom djevojčicom u autu a drugi je bio napolju te da je on koliko se sjeća iako je bio jako pijan jednom od njih dvojice prišao misli da se taj zvao Redžo pošto je čuo plač i vrisku koja ga je pomalo probudila iz pijanog stanja i spriječio Redžu da na neki način siluje jednu od djevojčica sa kojom je bio

vani. Svjedok potvrđuje da je on povodom navedenog razgovora sa K.H. sačinio službenu zabilješku kao ovlašteno službeno lice te nakon što je svjedoku predočena navedena sl.zabilješka svjedok je potvrdio da se upravo radi o toj sl.zabilješci koju je on sačinio nakon obavljenog razgovora sa K.H., te tužilaštvo je uložilo u spis navedenu sl.zabilješku koja je potpisana od strane K.H., a svjedok potvrđuje da je on sačinio navedenu sl.zabilješku.

U svom iskazu svjedok K.S. potvrđuje da je on u kritično vrijeme radio u Domu zdravlja V.K. kao ljekar specijalista ginekolog te da su mu poznati detalji dovođenja i pregleda malodobnih Č.E. i Č.M., te iskazuje da se sjeća da su navedene oštećene upućene od strane ljekara koji je vršio pregled civila i boraca u regionu Š., koliko se on sjeća da bi se radilo o ljekaru G.M., koji mu je uputio dvije osobe koje su došle u pratnji jedne medicinske sestre te da je on nakon što je izvršio pregled istih sačinio i pismeni nalaz te nakon što mu je predočen akt Doma zdravlja od 13.12.1993.godine koji nosi naslov ginekološki liječnički izvještaj na ime Č.M., svjedok je potvrdio da je to upravo njegov nalaz te potvrdio da je on svojeručno napisao da je od Č.M., utvrdio da nema povreda himena te da nad istom nije izvršena obljuba ili silovanje a nakon što mu je predočen akt Doma zdravlja od 13.12.1993.godine kao ginekološki liječnički izvještaj na ime Č.E., svjedok je potvrdio da se radi o izvještaju koji je on sačinio te da je utvrdio što je u izvještaju i napisao da se radi o svježem oštećenju himena na 3-4 sata prije pregleda što znači da je nad Č.E., izvršena obljuba ili silovanje.

Svjedok M.S., potvrđuje u svom iskazu da je ona po zahtjevu ljekara koji je ordinirao u mjestu Š., kao medicinska sestra išla u pratnji malodobnih oštećenih M. i E. te njihove majke Č.R., a sviju njih nekako iz viđenja poznaje te nakon što je doktor K.S., izvršio pregled u povratku da se ona upoznala sa nalazima doktora K., isti pročitala te tom prilikom i rekla Č.R., majci od oštećenih da je nad E., izvršeno silovanje te da je u buduću pripazi u pogledu da ista eventualno nije ostala trudna a da nad M., nije utvrđena nasilna obljuba. Svjedok ističe da o detaljima događaja nije bila upoznata i da tokom vožnje nije mogla uspostaviti komunikaciju sa oštećenima koje su bile jako utučene, uplakane i nisu bile komunikativne.

Cijeneći naprijed navedene iskaze svjedoka pojedinačno i u međusobnoj povezanosti te dovodeći ih u vezu sa materijalnim dokazima koje je uložilo tužilaštvo temeljem takve ocjene ovaj sud zaključuje slijedeće:

Tačno je utvrđeno da su u decembru mjesecu tačnije 13.12.1993.godine u vozilu marke „Reno“ pred kuću Č.O. koji nije bio u to vrijeme u kući došle tri osobe koje su bile uniformisane, te je utvrđeno da su dvije osobe uniformisane ulazili u donji dio kuće gdje se nalazila prodavnica koja nije radila te maltretirali O. suprugu te njegovom malodobnog sina Č.H., koji je u to vrijeme imao deset godina te su natjerali malodobnog Č.H., da im pokaže gdje je kuća od Č.E. zvani „K.“ te su ga na silu odveli u auto a tom prilikom je malodobni H., na sebi imao samo pidžamu i bio je bos te je utvrđeno da im je on pokazao gdje je kuća Č.E.zv. „K“ odnosno njegovog oca F., te je tačno utvrđeno da su dvije uniformisane muške osobe nakon što su izveli iz auta malodobnog H., lupali na vrata kuće u kojoj je živio Č. F., te nakon što im je njegov otac otvorio ulazna vrata da su ušli u kuću vodeći sa sobom H., te da je jedna muška osoba u uniformi držala pištolj usmjeren u pravcu glave malodobnog H., a a potom da su po ulasku u kuću maltretirali Č.F. i njegovu obitelj te naredili da Č.F. ide sa njima, da njegova malodobna kćerka Č.E. mora ići sa njima, da su tom prilikom saznali gdje se nalazi druga malodobna kćerka Č.M., koja je bila na spavanju kod F. rođaka te su tom prilikom jasno iskazali koje su im namjere u odnosu na malodobnu E., i drugu kćerku F., tko što je na upit Č.R., jedan od vojnika koji je bio crn visok sa brkovima a drugi je bio mršav

smeđe kose bubuljičastog lica te upravo ovaj crn visok sa brkovima je na upit Č.R., što ćete sa djecom rekao da ih j.... Utvrđeno je da su od kuće Č.F., nazad prema kući Č.O. zaustavili vozilo pred kućom Č.S., gdje je na spavanju bila malodobna Č.M., a tokom vožnje su od Č.F., uzeli novčanik pošto je prilikom odvođenja isti uspio da obuče hlače a kaput u kojem se nalazio novčanik mu je dodao njegov otac te je utvrđeno da po dolasku pred kuću Č.S., koji nije bio kod kuće da su ponovo dva vojnika lupali na vrata kuće, ušli u kuću te da su iz kuće izveli Č.M., koju su ugurali u auto na zadnje sjedište a tom prilikom iz auta su izbacili Č.F., pošto nije bilo mjesta za sviju i u dvorištu kuće Č.S., ta dva vojnika su Č.F. tukli šakama i nogama ostavili ga da leži pred kućom Č.S., a nastavili su potom vožnju u pravcu kuće Č.O., odakle su na silu odveli malodobnog H. Utvrđeno je da su po dolasku pred kuću Č.O., malodobnog H., izbacili iz vozila te je on otišao u svoju kuću a zatim da su nastavili vožnju u pravcu naselja T. Utvrđeno je da su po dolasku u naselje T., na proširenju dijela puta autobusnog stajališta okrenuli vozilo i ponovo krenuli u pravcu naselja Š. Utvrđeno je da su na jednom dijelu puta gdje nije bilo kuća zaustavili vozilo u kojem su se nalazili tri vojnika te malodobne Č.E. i Č.M.. Utvrđeno je da je na zadnjem sjedištu vozila sjedile malodobne E. i M., te vojnik smeđe kose bubuljičavog lica za kojeg je utvrđeno da se zove Č.A. zv. P. Utvrđeno je da su na prednjem sjedištu sjedila dva vojnika te da je vozač bio visok, crn imao je brkove za kojeg je utvrđeno da se zove Beganović Redžepu zv. Redžo. Utvrđeno je da treći vojnik nije izlazio iz vozila niti pri dolasku pred kuću Č.O., niti prilikom dolaska pred kuću Č.F., niti prilikom dolaska pred kuću Č.S., niti prilikom odvođenja malodobnog H., niti prilikom odvođenja F., i njegove kćerke E., niti prilikom odvođenja malodobne Č. M., niti prilikom maltretiranja i tuče F., kako u kući tako pred kućom Č.S. gdje su ga istjerali iz auta. Utvrđeno je da je vojnik koji se nalazio na zadnjem sjedištu tj. Č.A. zv. P. izvršio nasilnu obljubu nad Č.E. i to u automobilu na zadnjem sjedištu i to tako što je prijetio istoj, natjerao istu da se skine te izvršio obljubu nad istom. Utvrđeno je da je vojnik u uniformi visok, crn sa brkovima tačnije Beganović Redžep koji je cijelo vrijeme vozio iz automobila izveo malodobnu Č.M., odveo je nekih 10 -20 metara od vozila a zatim istoj potrgao gornji dio odjeće, potrgao dimije, na tjerao je da rukama drži njegov polni organ te da je u svojim daljim radnjama i nakanama u pogledu primjene sile u cilju ostvarivanja polnog odnosa prema malodobnoj M., bio spriječen od ovog trećeg vojnika koji se u konkretnom slučaju zatekao ispred vozila i prvi put izišao iz vozila. Utvrđeno je da nakon što je treći vojnik spriječio Beganović Redžepa da dalje primjenjuje silu u cilju seksualnog zlostavljanja malodobne M., da su se vratili u vozilo a potom da su došli do kuće Č.O., te su tu istjerali iz vozila malodobnu E. i M., dali im novčanih od Č. F., iz kojeg su prethodno uzeli 50 KM a potom da su nastavili vožnju u pravcu Š., a malodobna E. i M. su otišle u pravcu svoje kuće. Utvrđeno je da je malodobna Č.E., silovana dok je utvrđeno da je odnosu na malodobnu Č.M., radnja silovanja bila u pokušaju iz razloga što je spriječeno dalje djelovanje od strane trećeg vojnika.

Malodobne oštećene potvrđuju način na koji su nasilu odvedene iz kuće u kojoj su spavale tj. E., u svojoj kući a M., u kući Č.S., to potvrđuje i Č.F., Č.R. i malodobni u to vrijeme Č.H. Na kraju to potvrđuje i optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka. Malodobne oštećene potvrđuju koje su sve radnje prema njima preduzeli dva vojnika E. u odnosu na vojnika koji je sa njom ostao da sjedi na zadnjem sjedištu i tačno je utvrđeno da je to Č.A. zv. P. a M. u odnosu na radnje koje je prema njoj preduzeo vojnik koji je bio visok i imao je brkove i to nakon što je izveo iz vozila a radi se upravo o vojniku koji je nju nasilu izveo iz kuće Č.S. i u tom dijelu potvrđuje da je isti tjerao je da drži njegov polni organ u rukama, da je bacio džemper sa nje, da joj je potrgao bluzu na gornjem dijelu tijela, da je dirao za grudi, da joj je potrgao dimije, jako je stisnuo za polni organ te je ona vrištala i plakala, te potvrđuje da je upravo treći vojnik kojeg ona ne može pisati spriječio da ne dođe do toga da ovaj vojnik prema njoj primijeni odnosno dovrši započete radnje u pogledu polnog

odnosa. Potvrđuje M. da dok su ona i E. išle pješice od kuće Č.O. do svoje kuće da joj je E. potvrdila da je onaj vojnik koji je sjedio sa njom na zadnjem sjedištu na silu imao sa njom polni odnos što se uklapa u iskaz svjedoka K.S., M.S., te medicinski izvještaj o ginekološkom pregledu malodobne E. i M. Utvrđeno je da su tri muške osobe koje su kritične večeri postupale bile uniformisane, te su bili pripadnici Narodne odbrane AP ZB.

Obrana je tokom postupka izvela slijedeće dokaze i to direktno su ispitali svjedoke T.N. sina I. i Č.F. sina A., te su direktno ispitali optuženog u svojstvu svjedoka a potom su uložili materijalne dokaze u smislu da su pročitali iskaz Č.A. zv. P. koji je iskaz dao u svojstvu osumnjičenog istražnom sudiji Osnovnog suda u V.K., zatim uložili pismeno kojeg je dostavio istražni sudija A.Đ. vanraspravnom vijeću Opštinskog suda u V.K. u vidu prijedloga za produženje pritvora osumnjičenima Č.A. i Beganović Redžepu.

U konkretnom slučaju svjedok T.N. je potvrdio da je on prije kritičnog događaja o kojem ne zna ništa bio na liječenju u Domu zdravlja u V.K. gdje je upoznao optuženog Beganović Redžepa koji je također se liječio zbog ranjavanja u nogu zajedno su proveli nekoliko dana s tim što svjedok ne može precizirati tačno vrijeme kada su se nalazili na liječenju u V.K. ali precizira godinu 1993. Dok svjedok Č.F. je iznio u svom iskazu na glavnom pretresu da je on u kritično vrijeme obavljao poslove načelnika policije u V.K. te da je usmeno bio upoznat sa navedenim krivično pravnim događajem ali se ne sjeća detalja koji su sve policajci operativno radili na navedenom krivično pravnim predmetu te se ne sjeća detalja koje podnio odnosno koje potpisao krivičnu prijavu u odnosu na osumnjičene za krivično djelo silovanje ali se sjeća detalja da je u jednom razgovoru sa istražnim sudijom i tadašnjim predsjednikom Općinskog suda u V.K. A.Đ. bilo govora da se pojavljuje i treća osoba koja se pojavljuje u navedenom krivičnom djelu.

Iz uloženi materijalnih dokaza utvrđeno je da je krivična prijava podnesena protiv Č.A. i Beganović Redžepa, utvrđeno je da je određen pritvor Č.A. i Beganović Redžepu, utvrđeno je da je podignuta optužnica protiv Č.A. i Beganović Redžepa, utvrđeno je da je istražni sudija prije nego što je optužnica podignuta tražio u pismenoj formi od KV Vijeća Općinskog suda da produži pritvor protiv Č.A. i Beganović Redžepa a to iz razloga što su tokom istrage saslušani svjedoci predloženi u zahtjevu i to Č.F., Č.M., Č.E., dok nije saslušan svjedok K.H. zvani C. koji je predložen za svjedoka i za sada jeste ključni svjedok mada određeni osnovi sumnje ukazuju da bi mogao biti i saučenic s tim da bez saslušanja istog svjedoka se ne može istraga privesti kraju niti može doći do optuženja. Usmenom provjerom kod načelnika SJB V.K. (to bi trebao biti Č.F. obaviješten je istražni sudija da će se preduzeti sve potrebne radnje radi pronalazjenja K.H., a potom je istražni sudija izdao naredbu SJB V.K. da se H. privede.

Optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka ističe da je on od ranije poznavao Č.A. zvani P., ne navodi da li je od ranije poznavao K.H. zv. C., ističe da je Č.A. zv. P. negdje njegovih godina možda mlađi neku godinu, istakao je u konkretnom slučaju da su on i Č.A., bili pripadnici iste brigade NO APZB dok je pretpostavljao da je K.H. za kojega je naknadno utvrđeno da je rođen ....godine dakle ovaj sud zaključuje da je K.H. 14 godina stariji od optuženog, da u konkretnom slučaju su se oni našli u nekim kafićima u V.K., gdje su konzumirali alkohol te da je upravo Č.A. predložio da idu u mjesto T., gdje je bila stacionirana njihova brigada kako bi podigli platu, te prolaskom između mjesta Š. i mjesta T., da su primijetili neku prodavnicu gdje je bilo upaljeno svjetlo, zaustavili vozilo kako bi kupili alkohola, a pošto je bilo zaključano lupali su i nakon što su izašli jedna žena i djeteta tražili su alkohol i usput da se K.H. raspitivao gdje se nalazi kuća Č.E. zv.K., da je upravo K.H., taj

koji je natjerao jedno djete a radilo bi se o Č.H., da im pokaže gdje je kuća Č.E. zv. K., te po dolasku pred tu kuću da on nije izlazio iz auta koje a uto je vozio K.H., dok se on nalazio na mjestu suvozača te su upravo K.H. i Č.P. otišli u kuću iz kuće izveli jednu mušku osobu i jednu djevojčicu i dječaka kojega su doveli a zatim otišli do druge kuće gdje su iz te kuće izveli drugu djevojčicu a mušku osobu ostavili pred tom kućom nakon izvjesnog vremena ostavili i navedenog dječaka te je upravo K.H., taj koji ih je odvezao ponovo u pravcu T. gdje su zaustavili vozilo na dijelu gdje nema kuća a potom da je K.H., izveo jednu djevojčicu iz auta dok je Č.A., ostao u automobilu na zadnjem sjedištu sa drugom djevojčicom a on da je sjedio na prednjem sjedištu te da je čuo da Č.A. vrši obljubu nad djevojčicom koja je sjedila na zadnjem sjedištu ali da nije reagirao te da je u jednom momentu vidio i čuo da K.H., čupa odjeću sa jedne od djevojčica koja je vrištala te je on reagirao tako što je K.H., zaprijetio da će ga ubiti s tim što tvrdi da cijelo vrijeme on nije imao pištolj kod sebe dok je K.H., jedini od njih trojice imao pištolj kod sebe. U svom iskazu dalje navodi da u konkretnom slučaju kada je K.H., čuo navedenu prijetnju da je on prestao sa tim radnjama da su se vratili u automobil te da su tada vratili djevojčice kući nazad do kuće gdje su pokupili ovu drugu djevojčicu a potom pustili iz auta a oni otišli dalje u pravcu Š.

Kako je već naprijed navedeno optuženi je dao svoju odbranu u Tužilaštvu BH u prisutnosti svog branioca slično je iznosio u svojoj odbrani međutim, u odbrani je tvrdio da je s vozilom upravljao Č.A., zv. P. a da je on sjedio na mjestu suvozača dok je K.H. zv. C., sjedio na zadnjem sjedištu te je ove detalje nakon što je prisustvovao kao optuženi saslušanju svih svjedoka i onih svjedoka gdje je bila isključena javnost optuženi je davajući iskaz u svojstvu svjedoka izmijenio određene detalje u pogledu osobe koja je upravljala putničkim vozilom.

Sporna činjenica koju potencira optuženi kroz svoju odbranu, kroz svoj iskaz datu u svojstvu svjedoka i koju dokazuje odbrana pomoću saslušanih svjedoka i uloženi materijalnih dokaza upravo se odnosi na okolnost koje drugi vojnik koji je postupao sa Č.A. zv. P. Tužilaštvo navodi i optužuje Beganović Redžepa dok odbrana i optuženi tvrde da se radi o K.H. U tom smjeru tužilaštvo je priložilo fotokopiju fotografije K.H. Vidljivo je iz iste da se radi o osobi koja je imala crnu bujnu kosu i jako izražene brkove što potvrđuje i svjedok Z.E., koji je vršio istražne radnje kao krim.inspektor koji je saslušavao K.H., u svojstvu svjedoka, sačinio službenu zabilješku opisao istog i zbog takvih okolnosti istog i zvao „brko“ pošto ga nije znao od ranije i pošto nije znao da K.H., ima nadimak C. Optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka ističe da je on kritičnog dana također imao crnu kosu, da je nešto viši od K.H., te da je imao brkove koji su bili spuštani niz usne prema bradi to potvrđuje i svjedok Z.E., to potvrđuju saslušani svjedoci, to potvrđuju i oštećene koliko su mogle zapaziti usljed straha i boli koje su imali, to potvrđuje i malodobni Č.H., to potvrđuje i svjedokinja Č.R. Od samog početka predkrivičnog postupka te krivičnog istražnog postupka i optužnice krivično pravne radnje stavljaju se na teret upravo optuženom Beganović Redžepu i Č.A. zv. P., dok se od početka krivičnog postupka K.H., tretira kao svjedok. Čak šta više treću osobu neki su povezivali sa D.O. zv. O., međutim to je apsolutno isključeno daljim tokom istrage i njegovim saslušanjem na glavnom pretresu koje saslušanje je predložila odbrana, odustala od navedenog prijedloga ali je predsjednik vijeća svojom odlukom saslušao D.O. zv. O., iz čijeg iskaza jasno proizilazi da su optuženi Beganović Redžep i Č.P., bili pripadnici NO APZB, bili u istoj brigadi, da je K.H., bio pripadnik policije te da u konkretnom slučaju on na bilo koji način nije učestvovao u svim navedenim događajima sa kojima je bio i upoznat. Sam iskaz svjedoka Č.F., nije mogao kod ovog suda stvoriti dojam da bi upravo tok istrage ukazivao da bi umjesto Beganović Redžepa kao izvršilac krivičnog djela mogao biti K.H., a također ni saznanja istražnog sudije u kojima navodi da bi ključni

svjedok K.H., mogao biti eventualno saučesnik. Nesporno je da K.H., bio prisutan cijelo vrijeme, nesporno je da su se vozili vozilom koje je dužio K.H., međutim, upravo svi saslušani svjedoci sam tok istrage i cjelokupni postupak koji je vođen kod ovog suda ukazuje da K.H., je sjedio u vozilu u svojstvu suvozača te upravo navode iz službene zabilješke i navode iskaza svjedoka Z.E., kojem iskazu sud poklanja punu vjeru i radi se o profesionalnom policajcu koji je kod suda ostavio dojam izuzetno profesionalne, karakterne i čvrste osobe ukazuje da bi K.H., bio taj koji je upravo optuženom Beganović Redžepu koji je u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao 23 godine te isti po zanimanju automehaničar i znao je upravljati motornim vozilom bez obzira na okolnost koju navodi da nije mogao upravljati vozilom jer je ranije ranjavan i liječen zbog povreda u nozi sud zaključuje da je upravo optuženi Beganović Redžep taj koji je upravljao navedenim vozilom, to potvrđuju i svjedoci gdje u jednom dijelu malodobni H. tvrdi da je Redžep upravljao vozilom jednom rukom držao volan a drugom rukom pištolj koji je bio usmjerio u pravcu njegove glave dok je sjedio na zadnjem sjedištu kada su se vozili iz pravca kuće njegovog oca O. u pravcu kuće Č.E. zv.K. te drugi svjedoci koji upravo potvrđuju da je Beganović Redžep taj koji je sjedio na mjestu vozača, Č.A., osoba koja je sjedila na zadnjem sjedištu a treća osoba koja je sjedila na mjestu suvozača nije izlazila iz vozila. K.H., u vrijeme izvršenja krivičnog djela je imao 41 godinu imao je djete od 12 godina koje je živjelo na području općine C. i sud ne prihvata da bi osoba od 41 godinu koja ima djete od 12 godina postupalo na način kako se to navodi u optužnici prema djevojčici koja ima 12 godina dok su optuženi i Č.A., u vrijeme izvršenja krivičnog djela imali 23 odnosno 22 godine nisu bili oženjeni, nisu imali djece i sud prihvata da su osobe takvog uzrasta usljed datih okolnosti rata i slično upravo mogle postupati na način kako su postupale odnosno da su postupale na način kako su postupale kako je to utvrđeno tokom navedenog postupka. Sve naprijed navedeno ukazuje ovom sudu da je treća osoba koja je na neki način kako to i tvrdi T. rođena Č.M., nju spasila od daljeg napastovanja i silovanja upravo K.H. zv. C., a ta treća osoba nije postupala u odvođenju civila odnosno djece, njihovom maltretiranju silovanju ili pokušaju silovanja nego je upravo ta treća osoba tj. K.H., spasila Č.M. od daljeg postupanja vojnika visokog crnog sa brkovima tj. onoga koji je upravljao motornim vozilom a to je bio upravo optuženi Beganović Redžep za kojeg je tokom dokaznog postupka dokazano da je počinio opisane krivično pravne radnje.

Tačno je utvrđeno da je u kritično vrijeme optuženi Beganović Redžep bio pripadnik jedinice 4.brigade NO APZB, da je isti bio uniformisan.

Cijeneći utvrđeno činjenično stanje, cijeneći utvrđeni status optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela, cijeneći status oštećenih u vrijeme kritičnog djela a radi se o civilu Č.F., te djevojčicama Č.E. i Č.M., koji su prisilno odvedeni iz kuće Č.F. odnosno kuće Č.S. gdje se M. nalazila na spavanju, sud zaključuje da se u radnjama optuženog stiču bitna obilježja bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i to na način što je optuženi vršio mučenje i nečovječno postupanje prema Č.F., kao civilu a zatim nasilno odvođenje njegovih malodobnih kćerki Č.E. i Č.M., odvođenje istih u pravcu T. a zatim izvođenjem malodobne Č.M. iz vozila dok je u vozilu ostavio E. skupa sa svojim suborcem Č.A., kako bi ovaj mogao prema istoj preduzeti radnje za koje su imali nakane i za koje se je upravo izjasnio optuženi da će ih počinuti tj. na pitanje Č.R., kuda mi vodite djecu optuženi se je decizno izjasnio da ih j... te postupanje optuženog prema malodobnoj M. na način da joj je odbacio vestu, strgao gornji dio odjeće tj.bluzu, potrgao dimije, dirao je po grudima, tjerao je da drži njegov polni organ u ruci, čvrsto je držao za njen polni organ što sve ukazuje isključivu namjeru da je optuženi želio prema malodobnoj oštećenoj preduzeti radnje u pogledu ostvarivanja obljube nad istom i takvim postupao istoj nanosio velike patnje i povrede ljudskog integriteta i zdravlja a optuženi je u to

vrijeme bio pripadnik jedinice 4. brigade Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i bio u uniformi.

<

Odredbom iz člana 16. ZKP FBiH ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daju sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili ne postojanje činjenica slobodno tj. ocijeni postoje li ili ne postoje neke činjenice tj. postoji li ili ne postoji neka činjenica i ovaj sud nije vezan niti ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima.

Vrijednost dokaza, pri tome, nije u naprijed određena, niti kvalitativno niti kvantitativno tako da ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza, savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izveo zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana. Pri tome sud se vodio logičkom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili pred sudom ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze te okolnosti samog izvršenja djela. Pri tome je bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima svjedoče i o njihovom integritetu, iskrenosti i činjenica da su obavezni da govore istinu u smislu zakletve koju su dali.

Na osnovu naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je dana 13.12.1993.godine optuženi skupa sa Č.A. zv. P. i K.H., sa motornim vozilom marke „Renault 9“ došao pred kuću Č.F., a da je prethodno poveo sa sobom malodobnog Č.H.m kako bi im pokazao kuću te da je iz kuće Č.F. na silu izveo Č.F. i njegovu malodobnu kćerku Č.E. koja je u to vrijeme imala 14 godina a zatim došao do kuće Č.S., te na silu iz šte izveo F. kćerku Č.M., koja je u to vrijeme imala 12 godina a prethodno su on i Č.A., Č.F., tukli od istog oduzeli novac u iznosu od 50 KM te je izvan svake razumne sumnje utvrđeno da je upravo optuženi nakon što je zaustavio vozilo na dijelu puta između naselja Š. i naselja T. iz vozila izveo malodobnu Č.M., dok je Č.A., sa malodobnom E. ostao na zadnjem sjedištu vozila te prema istoj preduzeo radnje nasilnog spolnog odnosa a optuženi prema M. radnje nasilnog spolnog odnosa u pokušaju tako što joj je trgao gornji dio odjeće, tjerao je da ga drži za polni organ, potrgao joj donji dio odjeće zatim uhvatio je polni organ da bi u svojim nakanama bio spriječen od strane K.H. pošto je malodobna M. vrištala i glasno plakala te je optuženi na takav način postupao nečovječno kako prema Č.F. tako prema Č.E. nasilnim izvođenjem iz kuće tako prema Č.M. kroz pokušaj nasilne oblube.

Sud je utvrdio izvan razumne sumnje da je optuženi kršenjem pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba između Armije BiH i Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna izvršio nečovječna ponašanja te nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i zdravlja civilima stoga je ovaj sud optuženog oglasio krivim za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Nakon što je optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio nakaznu zatvora kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Beganović Redžepu sud je izrekao kaznu zatvora od pet godina jer je sud uvjerenja da je kažnjavanjem optuženog ovom vremenskom kaznom nužno radi kazneno pravne zaštite i da se ne može očekivati kako bi manja kazna dovoljno utjecala na optuženog da više ne čini krivična djela. Ovaj sud je cijenio sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo

počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno a naročito posljedice koje su nastale izvršenjem ovog krivičnog djela kako u odnosu na malodobnu Č.E., tako i u odnosu na malodobnu Č.M., te vještak mr. Jakovac Ivanka vještak kliničke psihologije u svom nalazu prezentirala da su posljedice i prema Č.E. i prema Č.M., trajne u vidu da one kao tada djevojčice su doživjele trajne psihičke traume koje se manifestuju i sa današnjim danom te koje su u mnogome odredile njihov način života, kvalitetu njihovog života i njihovog odnosa spram porodici, njihov odnos spram muževima, djeci i slično.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem, dakle nesumnjivim znanjem i htijenjem optuženog o karakteru njegovih radnji i nesumnjivim znanjem i htijenjem na posljedicu navedenih radnji tj. svjesno i voljno postupanje optuženog pa je sud utvrdio da optuženi upravo on nakon što je Č.R., majka malodobne Č.E., pitala kuda mi vodiš djecu optuženi je odgovorio vodim ih da ih j...

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud zaključuje da izrečena kazna u skladu sa težinom počinjenog krivičnog djela, stepenu krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela (radi se o počinjenju radnji prema porodici Č.E., zv. K., koji je bio pripadnik V.Korpusa Armije BH) te će se izrečenom kaznom u potpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja u smislu opće i posebne prevencije.

Sud je kod optuženog kao olakšavajuću okolnost uzeo u obzir godine starosti u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Temeljem člana 212. stav 3. KZP FBiH oštećeni se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju da isti ostvaruju u parničnom postupku jer podaci krivičnog postupka nisu pružali ni djelomični osnov za presuđenje imovinsko-pravnog zahtjeva.

Na osnovu odredbe člana 202. stav 1. ZKP FBiH ovaj sud je optuženog obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka te paušalnog iznosa od 400,00 KM cijeneći da optuženi ostvaruje primanja u K.D., da posjeduje imovinu i u B.H. te da navedenom obavezom se neće dovesti u pitanje egzistencija i održavanje porodice optuženog.

Na osnovu svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

PRVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za suprotne strane. Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko-pravnom zahtjevu.